

Garfield a Odie se ještě nedostali ani na konec bloku, když Garfield zavelel: „Pauza na svačinu!“

Zároveň se tlustý kocour zanořil do svého kufru a zkoumal jeho obsah. „Tak co to tady máme?“ pomlaskával. „Sýr, slané kreky, bramborové lupínky, preclíčky, čokoládové tyčinky, koblihy, zmrzlinu, štrúdl, muffiny, sušenky, kyselé okurky a buráky. Ó, a taky jednoho věrného medvídka. Jsem rád, že jdeš s námi, Pooky, ty starý brachu,“ vytáhl měďu a přitiskl ho k sobě v rychlém vřelém objetí. Pak se zakabonil

a zkušeným pohledem hodnotil množství sbalených potravin. „To mi nevystačí ani do rána,“ konstatoval potom rozhodně. „Odie, kolik ty sis vzal s sebou jídla?“

Odie otevřel svůj kufřík a Garfield do něj dychtivě nahlédl. Zjistil, že Odie si sbalil gumovou žvýkáci kost, baterku a kus kamene. „Kamaráde, něco sis doma

zapomněl,“ zafuněl Garfield znechuceně.
„Svůj mozek.“

„Arf!“ odvětil Odie a souhlasně přitom pokýval hlavou.

„Tak pojd’,“ povzdechl si Garfield.
„Za chvíli se setmí, tak ať stihneme najít místo, kde se uložíme.“

Naneštěstí byli Garfield a Odie známé firmy vyhlášené v celém okolí, takže si je nikdo nehodlal jen tak pustit přes práh.

„To snad není pravda,“ bublal Garfield rozhořčeně. „Člověk párkrát malilinko naruší veřejný pořádek a všichni si hned myslí, že je nějaký chuligán, nebo co.“

Kamarádům však v danou chvíli nezbývalo nic jiného než se ubírat dál. Tak dorazili až do podivné části města, kde zašlé vývěsní štíty liduprázdných obchodů hlásaly SUCHÉ ČIŠTĚNÍ PANA RYCHLÉHO, CARTEROVY KOSTÝMY nebo ŽELEZÁŘSTVÍ. V ulicích nebylo živé duše, jen vítr se

tu proháněl a roznášel cáry starých novin po rozbitých chodnících.

Garfield se posadil, aby si namasíroval unavené tlapy. „Odie, já odmítám spát na chodníku. Musí tu pro nás být nějaké přístřeší.“ Pozvedl hlavu a zavěřil.

„Ach jo, někdo zrovna vaří těstoviny,“ povzdechl si zasněně. „Můj nos říká, že ta vůně přichází z tamhletoho velkého domu.“

Měl na mysli polorozbořenou dvoupatrovou budovu bývalé školy s drolicí se omítkou a rozbitými okny. Železný plot

rozežírala rez a školní hřiště vesele zarůstalo plevelem.

Odie zakňučel.

„Neříkej, že věříš té staré historce?“ obrátil se na něho Garfield posměšně.

Pejsek přikývl.

Garfield příběh dobře znal. Před lety nastoupil do školy nový chemikář, mladý

podivín, který neustále mluvil sám se sebou a do svého bloku si čmáral tajné poznámky. Někteří lidé ho považovali za génia, jiní se naopak domnívali, že je to blázen. Jednoho dne po vyučování prováděl učitel v laboratoři pokusy s nějakými nebezpečnými chemikáliemi. Najednou mu před obličejem explodoval mrak zeleného jedovatého plynu. Učitel vyběhl z laboratoře a zmizel neznámo kam. Říká se, že tato nehoda jej proměnila v hroznou nestvůru, které se začalo přezdívat „školní duch“ a která stále bloudí opuštěnými chodbami staré školy.

„Hele, mě vůbec nezajímá, jestli v tomhle domě straší,“ prohlásil Garfield. „Mám hlad a rád zavítám na jakékoliv místo, kde se podávají těstoviny.“

Oba mazlíčci přešli ulici a protáhli se mezi železnými sloupky plotu. Když došli ke vchodovým dveřím, všimli si, že jsou zajištěny řetězem.

„Myslíš, že to je kvůli nám, abychom se nedostali dovnitř,“ šeptal Garfield Odiemu záhrobním hlasem, „nebo kvůli duchovi, aby se nedostal ven?“

Odie zakňoural a ucouvl.

„Nebud' takový strašpytel,“ napomenul ho Garfield. „Dělám si legraci. To o tom „duchovi“ je jenom povídačka. Copak bych se k tomu baráku přiblížil, kdybych věděl, že je tam nějaké strašidlo?“

Odie potřásl hlavou.

„Jasně že ne,“ pravil spokojeně Garfield. „Hele, vidíš tam to rozbité okno? Tak tím můžeme vlézt dovnitř. Jdi první.“

Odie se na Garfielda dlouze zadíval a poté se začal škrábat k oknu. Když byl vevnitř, vyklonil se, aby mu mohl Garfield podat kufry.

Kocour vrhl spěšný pohled na tmavá okna s vysypanými tabulkami. „Trošku mi to nahání husí kůži,“ připustil sám pro

sebe. Nakonec se však – dodávaje si odvahy mumláním „Nevěřím na duchy, nevěřím na duchy“ – počal drápat za svým přítelem.